

съльта е оставена за човѣка, съ нея да работи, а сърдцето — за Бога. Затова е казано въ Писанието: „Сине мой, дай ми сърдцето си“. Значи, Богъ иска отъ човѣка онова, което му е причинило най голѣми страдания, мжчнотии и нещастия. Богъ иска сърдцето на човѣка, за да го преработи, да го превърне отъ каменно въ плътско, да не му причинява голѣми страдания. За човѣка пѣкъ остава умѣтъ. Христосъ казва на ученицитѣ си: „Търсете ме въ Галилея“ — мѣстото на разумността. — Какъ може да отиде човѣкъ въ Галилея? — Чрезъ ума си, т. е. чрезъ своята мисль.

Помнете сега: Да работи човѣкъ съ мисльта си, това не е нѣкакво угощение, но една отъ най-красивитѣ работи, които Богъ му е възложилъ. Чрезъ мисльта си човѣкъ ще разбере главата, дробоветѣ и стомаха си. Ако не може да ги разбере, не може да се ползува отъ тѣхъ. Щомъ не може да ги използва, както трѣбва, той не може да бжде щастливъ. За да бжде щастливъ, човѣкъ трѣбва да има вътрешно разбиране на живота, както и на законитѣ, които го управляватъ. Като мисли пѣкъ, човѣкъ ще разбере Божията Любовь, която ще приложи чрезъ сърдцето си.

И тѣй, познайте любовта чрезъ ума си, приложете я чрезъ сърдцето си, за да бждете доволни и щастливи.

Т. м.

*

34. Лекция отъ Учителя, държана на 15. априль, 1931 г. София. — Изгрѣвъ.